رویش روان شناسی، سال۱۴، شماره ۸، شماره پیاپی ۱۱۳، آبان ۱۴۰۴
Rooyesh-e-Ravanshenasi Journal(RRJ),14(8), 2025

پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی در دانشجویان دختر

Predicting aggressive behaviors based on emotional expressiveness, loneliness, and life expectancy in female students

فاطمه گلیج
کارشناسی ارشد، گروه روانشناسی، موسسه آموزش عالی آیندگان، تنکابن، ایران.
الهه صادقی (نویسنده مسئول)
استادیار، گروه روانشناسی، موسسه آموزش عالی آیندگان، تنکابن، ایران.
مجید صفاری نیا
استاد، گروه روانشناسی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران.

Fatemeh Goleij
Master's degree, Department of Psychology, Ayandegan Institute of Higher Education, Tonekabon, Iran.
Elahe Sadeghi *
Assistant Professor, Department of Psychology, Ayandegan Institute of Higher Education, Tonekabon, Iran. elahehsadeghi49@yahoo.com
Majid Safari Nia
Professor, Department of Psychology, University of Payam-E-Noor, Tehran, Iran.

چکیده

هدف پژوهش حاضر پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه براساس ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی در دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن بود. روش پژوهش حاضر توصیفی_همبستگی بود. جامعه آماری شامل تمامی دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن در سال تحصیلی ۱۴۰۳-۱۴۰۲ بود (n=۱۴۰۰)، که از طریق روش نمونه‌گیری در دسترس تعداد ۲۰۵ نفر مورد مطالعه قرار گرفتند. ابزارهای مورد استفاده در این پژوهش پرسشنامه پرخاشگری باس و پری (AQ، ۱۹۹۱)، ابرازگری هیجانی کینگ و امونز (EEQ، ۱۹۹۰)، احساس تنهایی راسل و همکاران (UCLQ، ۱۹۸۰) و امید به زندگی اشنایدر (LEQ، ۱۹۹۱) بودند. تحلیل داده‌های آماری با استفاده از روش همبستگی پیرسون، رگرسیون چندگانه صورت گرفت. یافته‌ها نشان داد که همبستگی منفی معنی داری بین رفتار پرخاشگرانه با ابرازگری هیجانی و امید به زندگی وجود داشت (p<۰/۰۰۱). همچنین همبستگی مثبت معنی دار بین رفتار پرخاشگرانه با احساس تنهایی وجود داشت (p<۰/۰۰۱) و ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی در مجموع قادر به پیش‌بینی ۵۲/۱ درصد از واریانس رفتار پرخاشگرانه بودند. با توجه به یافته‌های پژوهش حاضر می‌توان گفت که ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی نقش کلیدی در پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه دانشجویان دختر دارد.

واژه‌های کلیدی: *ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی، امید به زندگی، رفتارهای پرخاشگرانه.*

Abstract

The present study aimed to predict aggressive behaviors based on emotional expression, feelings of loneliness, and life expectancy in female university students in Tonekabon. The present research method was descriptive correlational. The statistical population included all female students of Tonekabon universities in the academic year 2022-2023 (n=1400), and 205 people were studied through the available sampling method. The tools used in this research were the Buss and Perry aggression questionnaire (1991, AQ), King and Emmons emotional expressiveness (1990, EEQ), Russell et al. loneliness (1980, UCLQ), and Schneider life expectancy (1991, LEQ). The statistical data were analyzed using the Pearson correlation method and multiple regression. The findings showed that there was a significant negative correlation between aggressive behavior with emotional expressiveness, and life expectancy (p<0.001). There was also a significant positive correlation between aggressive behavior and feelings of loneliness (p<0.001), and emotional expressiveness, loneliness, and life expectancy were able to predict 52.1% of the variance in aggressive behavior. According to the findings of the present study, it can be said that emotional expressiveness, feelings of loneliness, and life expectancy play a key role in predicting aggressive behaviors in female students.

Keywords: *Emotional Expression, Feelings of Loneliness, Life Expectancy, Aggressive Behaviors.*

نوع مقاله : پژوهشی **دریافت : بهمن ۱۴۰۳** **پذیرش: اسفند ۱۴۰۳** **ویرایش نهایی: آبان ۱۴۰۴**

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

مقدمه

امروزه بررسی مسائل و مشکلات مربوط به دانشجویان اهمیت بسیاری دارد، زیرا می‌تواند به عنوان یک مانع جدی در مسیر موفقیت و پیشرفت تحصیلی قرار بگیرد و دانشجو را در مسیر ناکامی قرار دهد (رابی و اسلام[۱]، ۲۰۲۴؛ چاولا و ساها[۲]، ۲۰۲۴)؛ که گاهی این ناکامی در دوران دانشجویی باعث بروز خشونت و پرخاشگری[۳] در آنان خواهد شد (موکرد[۴] و همکاران، ۲۰۲۴). پرخاشگری یکی از مهمترین مشکلات سلامت عمومی و اجتماعی به شمار می‌رود که ممکن است به دلیل آسیب‌های مستقیم جسمی، مشکلات روانی و رفتاری ایجاد شود و بار سنگینی بر جامعه وارد می‌کند (نئوپین و لوردوسامی[۵]، ۲۰۲۴؛ هورگاس[۶] و همکاران، ۲۰۲۴). رفتار پرخاشگرانه انسان در یک سازه کلی ریشه دارد. سازه‌ای که می‌تواند به صورت خشم[۷]، خصومت[۸]، پرخاشگری جسمانی[۹] و کلامی[۱۰] ظاهر شود (موکرد[۱۱] و همکاران، ۲۰۲۴) و به شکل آشکار (کتک زدن یا هل دادن)، رابطه‌ای (شایعه پراکنی) و ابزاری (باجگیری) باشد (ریزو و همکاران[۱۲]، ۲۰۲۳). نتایج مطالعات نشان می‌دهد که در جمعیت ۱۵ تا ۶۴ ساله ایرانی شیوع پرخاشگری فیزیکی حدود ۳۱ درصد بوده است و شیوع پرخاشگری شدید (نیاز به درمان قربانی یا دستگیری) ۱/۷ درصد بوده است. همچنین پرخاشگری در پسران ۵۴ درصد و در دختران ۵۲ درصد گزارش شده است (بهاری و همکاران، ۲۰۱۷). بنابراین از آنجا که پرخاشگری تأثیرات مخربی بر زندگی و سلامتی وارد می‌کند، در نتیجه مطالعه عوامل خطرزای مؤثر بر پرخاشگری و همچنین مکانیسم‌های شناختی مؤثر در شکل‌گیری و توسعه پرخاشگری ضروری به نظر می‌رسند (کوآن[۱۳] و همکاران، ۲۰۱۹). تداوم پرخاشگری علاوه بر تأثیر جنبه‌های مختلف زندگی فردی و اجتماعی شخص، در قربانیان خود نیز پیامدهایی مهم زندگی مانند افسردگی[۱۴]،اضطراب[۱۵]،احساس تنهایی[۱۶] و حرمت خود[۱۷] پایین بر جای می‌گذارد (مهربان و همکاران، ۱۳۹۷). یکی از الگوهایی که ممکن است با همه ابعاد پرخاشگری در ارتباط باشد، ظرفیت هیجانی یا ابرازگری هیجانی[۱۸] افراد است (مگیاس[۱۹] و همکاران، ۲۰۱۸).

ابرازگری هیجانی به توانایی افراد در درک احساسات خود و احساس توانایی برای تنظیم روابط خود و روابط میان فردی و همچنین سازگاری با محیط[۲۰] خاص اشاره دارد (رجیو[۲۱]، ۲۰۲۰). این توانایی با احساسات، اراده و تحمل ناامیدی افراد مرتبط است. افراد دارای ابرازگری هیجانی بالا می‌توانند احساسات را شناسایی، بیان و درک کنند و همچنین احساسات مهم زندگی را به تنهایی تنظیم کنند (یانگ[۲۲] و همکاران، ۲۰۲۰). پنج عنصر، تشکیل‌دهنده ابرازگری هیجانی است که عبارت‌اند از: خودآگاهی، خودتنظیمی، انگیختگی، همدلی و مهارت‌های اجتماعی (دنیز[۲۳]، ۲۰۱۹). از یک سو ابرازگری هیجانی مجموعه مرکبی از خود آگاهی هیجانی و مهارت‌ها و ویژگی‌های است که بر موفقیت فرد در مقابله با فشار و خواسته‌های محیط تأثیر می‌گذارد (مریشو و مسیتی[۲۴]، ۲۰۲۴). از طرفی دیگر در برخورد با شرایط استرس‌زا، افراد شیوه‌ها و راهبردهای مختلفی را برای کنترل یا هدایت و تنظیم هیجان بکار می‌برند (کیو و وانگ[۲۵]، ۲۰۲۴). تنظیم هیجان[۲۶]، تلاش‌های به کار رفته توسط افراد برای حفظ، مهار و افزایش تجربه و ابراز هیجان است. همچنین عدم تنظیم هیجان می‌تواند باعث ایجاد

1. Rabbi & Islam
2. Chawla & Saha
3. Aggression
4. Mukred
5. Neupane & Lourdusamy
6. Horgoş
7. Anger
8. Hostility
9. Physical aggression
10. Verbal aggression
11. Mukred
12. Rizzo
13. Quan
14. Depression
15. Anxiety
16. Feeling of loneliness
17. Self-respect
18. emotional expression
19. Megías
20. Adjustment to the environment
21. Riggio
22. Yang
23. Deniz
24. Mrisho & Mseti
25. Qu & Wang
26. Emotion regulation

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

رفتارهای مشکل‌آفرینی همچون خشونت باشد (دیلون[1] و همکاران، ۲۰۱۷). مطالعات بسیاری نشان داده است که آموزش تنظیم هیجان بر راهبردهای ارزیابی مجدد و فرونشانی پرخاشگری مؤثر است (خانه کشی و همکاران، ۱۴۰۰). افراد با ابرازگری هیجانی بالاتر علاوه بر اینکه برای مقابله با تجربیات مهم زندگی سازگارتر هستند، در فهم درست و همدلی با هیجانات دیگران مهارت بیشتری دارند، دارای شبکه حمایت اجتماعی گسترده‌تری هستند و از سلامت روان بالاتری برخوردار هستند و افرادی که ابرازگری هیجانی پایینی دارند، ممکن است هنگامی‌که رویدادی را تجربه می‌کنند در هیجانات و احساسات خود غرق شوند و وقتی اثرات عواطف بالا، مشکلات درک و تنظیم غم و ناراحتی و احساسات مهم زندگی مرتبط با آن را تجربه کنند، آن را به عنوان تهدید قلمداد کرده و از نشخوار به عنوان راهبردهای مقابله‌ای[2] و اجتنابی[3] استفاده کنند (رجیو[4]، ۲۰۲۰).

همچنین مطالعات نشان می‌دهد که پرخاشگری با احساس تنهایی[5] نیز در ارتباط است (موسایی و همکاران، ۱۴۰۲؛ فارل[6] و همکاران، ۲۰۲۴). احساس تنهایی زمانی به وجود می‌آید که تماس و رابطه فرد با دیگران کاذب باشد، به نحوی که تجربه عاطفی مشترکی برای این رابطه دو جانبه فرد با دیگران متصور نباشد و انسان در فرایند تماس با دیگران، فاقد یک ارتباط حقیقی و صمیمانه باشد (موسایی و همکاران، ۱۴۰۲) و شخص تفاوتی بین ارتباطات اجتماعی واقعی و ارتباطات مورد نظر خود ادراک می‌کند، و این تفاوت ممکن است در رابطه با تعداد و کیفیت ارتباطات شخصی تجربه شود. تنهایی با عدم وجود هم بازی و روابط منفی در دوران کودکی، و عدم وجود دوستان نزدیک در دوران نوجوانی مرتبط شده است و همچنین می‌تواند از روابط اجتماعی منفی نشات بگیرد و در دوران جوانی نیز ادامه بیابد (شریعتمدار و مفتح، ۱۴۰۳؛ می‌هالیکوا و دیدووا[7]، ۲۰۲۴). در مطالعه‌ای هاشمی و همکاران (۱۳۹۸) دریافتند که حساسیت به قربانی شدن و احساس تنهایی به ترتیب پیشایند و پیامد معنی‌دار پرخاشگری واکنشی هستند. همچنین پرخاشگری واکنشی در ارتباط بین حساسیت به قربانی شدن و احساس تنهایی نقش واسطه‌ای دارد. موسایی و همکاران (۱۴۰۲) نیز در پژوهشی تحت عنوان بررسی رابطه بین تعصب با پرخاشگری و احساس تنهایی در دانشجویان دانشگاه علوم پزشکی آبادان نشان دادند که احساس تنهایی با لجاجت، تهاجم و توهین، خشم و عصبانیت، پرخاشگری همبستگی مثبت و معنی داری داشت، احساس تنهایی، تهاجم و توهین، خشم و عصبانیت و پرخاشگری هریک با تعصب رابطه معکوسی داشتند و این رابطه از نظر آماری معنی دار نبود. همچنین لجاجت با تعصب ارتباط معکوس و معنی داری داشت.

همچنین مطالعات حاکی از رابطه بین پرخاشگری و امید به زندگی[8] است (کیلی[9] و همکاران، ۲۰۲۴؛ زیمرمن[10] و همکاران، ۲۰۲۴). امید به زندگی را نمی‌توان آگاهانه تجربه کرد ولی هنگامی که شخص تحت فشارهای غیرعادی و راه‌های پر پیچ و خم و تاریک قرار می‌گیرد، احساس امید به زندگی در فرد امیدوار ظاهر شده و این امید است که بعد از بحران‌ها فرد را مجدد به آرامش می‌رساند (هافر[11]، ۲۰۲۴؛ لوی[12] و همکاران، ۲۰۲۰). این راهبرد به افکاری اشاره می‌کند که فرد به طور مکرر در ارتباط با احساسات و رخدادهای مهم زندگی در ذهن می‌پروراند (ناراگون- گاینی[13] و همکاران، ۲۰۱۷). امید به زندگی یک شاخص آماری است که نشان می‌دهد متوسط طول عمر در یک جامعه چقدر است و یا به عبارت دیگر هر عضو آن جامعه چند سال می‌تواند توقع زندگی داشته باشد (ماکنباچ و همکاران[14]، ۲۰۱۳). در مطالعه‌ای صفاری نیا و همکاران (۱۴۰۰) نشان دادند حمایت اجتماعی ادراک شده[15] و سلامت روان[16] با امید به زندگی همبستگی دارند. همچنین مشخص شد که حمایت اجتماعی ادراک شده و سلامت روان به ترتیب ۴۹ و ۳۶ درصد از تغییرات امید به زندگی را پیش‌بینی می‌کنند. امین اشریعه و همکاران (۱۳۹۶) دریافتند که خودکارآمدی و سازگاری عمومی، عاطفی، اجتماعی و آموزشی با امید به

1. Dillon
2. Coping Strategies
3. Avoidant
4. Riggio
5. loneliness
6. Farrell
7. Mihaliková & Dědová
8. life expectancy
9 . Kelly
10. Zimmerman
11. Hofer
12. Luy
13. Naragon-Gainey
14. Mackenbach
15. Perceived social support
16. Mental health

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

زندگی ارتباط مثبت و معنادار دارد. خودکارآمدی و سازگاری عمومی، عاطفی، اجتماعی و آموزشی توانستند ۴۵ درصد از واریانس امید به زندگی دانش‌آموزان آهسته‌گام را پیش‌بینی کنند و خودکارآمدی بیشترین نقش را در پیش‌بینی امید به زندگی داشت.

از آنجایی که دانشجویان به عنوان بخشی مهمی از جامعه و آینده می‌باشند، توجه به اینکه وجود رفتارهای پرخاشگرانه در دانشجویان آثار منفی مضاعفی بر توانایی‌های اجتماعی و تعاملات آنان در روابط روزمره می‌توان بر جای بگذارد و جدا از سطح درون فردی، در سطح بین فردی نیز آثار مخربی نظیر رفتارهای خصمانه برای فرد به همراه داشته باشد و زندگی فرد را تحت الشعاع قرار دهد؛ بنابراین شناسایی متغیرهای مرتبط، تبیین کننده و تاثیرگذار و همچنین بررسی پیش آیندهای رفتارهای پرخاشگرانه در این گروه آماری اهمیت دو چندان می‌یابد و می‌توان تا حدودی رفتارهای پرخاشگرانه را بر اساس متغیرهای مورد بررسی در مطالعه حاضر پیش‌بینی و بررسی جامع تر این عوامل می‌تواند به درک بهتر از رفتارهای پرخاشگرانه در دانشجویان کمک کند. بر همین اساس و با توجه به مطالب ارائه شده در بالا هدف از پژوهش حاضر پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی در دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن بود.

روش

روش پژوهش حاضر توصیفی_همبستگی بود. جامعه آماری شامل تمامی دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن در سال تحصیلی ۱۴۰۲-۱۴۰۳ بود که از طریق روش نمونه‌گیری در دسترس و بر اساس ملاک‌های ورود و خروج به پژوهش تعداد ۲۰۱ نفر با استفاده از جدول کرجسی مورگان انتخاب و مورد مطالعه قرار گرفتند. بر همین اساس با در نظر گرفتن احتمال ریزش و افت شرکت‌کنندگان ۲۳۰ نفر به عنوان حجم نمونه در نظر گرفته شد که در نهایت بعد از حذف پرسشنامه‌های مخدوش و فاقد اعتبار ۲۰۵ پرسشنامه جمع‌آوری و وارد تحلیل شد. بدین صورت که در ابتدا با مراجعه به پژوهش دانشگاه آزاد و موسسه غیرانتفاعی آیندگان لیست دانشجویان دختر رشته های مورد بررسی تهیه شد و بصورت در دسترس دانشجویان انتخاب و اطلاعات لازم در اختیار شرکت‌کنندگان قرار گرفت و به آنان اطمینان داده شد که اطلاعات پرسشنامه به‌صورت محرمانه محفوظ می‌ماند و هر زمان که تمایل نداشتند آزادانه می‌توانند از ادامه تکمیل پرسشنامه‌ها انصراف دهند. معیار ورود به پژوهش جنسیت مؤنث، دانشجویان دختر مقطع کارشناسی و کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد و موسسه غیرانتفاعی آیندگان، رشته تحصیلی روان‌شناسی و علوم تربیتی، رضایت آگاهانه و تمایل به همکاری در پژوهش و همچنین ملاک خروج ناقص تکمیل کردن پرسش‌نامه‌ها و انصراف از شرکت در پژوهش بود. در نهایت ملاحظات اخلاقی، همچون اصل امانت داری علمی، رعایت حق انتخاب و اختیار و حقوق معنوی مؤلفین آثار رعایت شد و این اطمینان به افراد گروه نمونه داده شد که تمامی اطلاعات محرمانه و صرفاً جهت انجام امور پژوهشی بکار خواهد رفت. همچنین تحلیل داده‌های آماری با استفاده از روش همبستگی پیرسون، رگرسیون گام به گام و نرم‌افزار آماری spss نسخه ۲۳ صورت گرفت.

ابزار سنجش

پرسشنامه پرخاشگری باس و پری (AQ)[1]: این مقیاس توسط باس و پری[2] (۱۹۹۲) جهت سنجش پرخاشگری تدوین شده است و شامل ۲۹ گویه است که آزمودنی در یک مقیاس لیکرت پنج درجه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۵ (کاملاً موافقم) به سؤالات پاسخ می‌دهد و چهار مؤلفه پرخاشگری فیزیکی[3](سوالات ۲، ۵، ۸، ۱۱، ۱۳، ۱۶، ۲۲، ۲۵، ۲۹)، پرخاشگری کلامی[4] (۴، ۶، ۱۴، ۲۱، ۲۷)، خشم[5] (۱، ۹، ۱۲، ۱۸، ۱۹، ۲۳، ۲۸) و خصومت[6] (۳، ۷، ۱۰، ۱۵، ۱۷، ۲۰، ۲۴، ۲۶) را اندازه‌گیری می‌کند. حداقل نمره ۲۹ و حداکثر ۱۴۵ است. گویه‌های ۲۴ و ۲۹ که به ترتیب به مؤلفه‌های پرخاشگری فیزیکی و خشم تعلق دارند بصورت معکوس نمره‌گذاری می‌شوند. پایایی پرسش‌نامه از طریق روش آلفای کرونباخ برای مؤلفه‌های پرخاشگری فیزیکی، پرخاشگری کلامی، خشم و خصومت به ترتیب ۰/۸۵، ۰/۷۲، ۰/۸۳و ۰/۷۷ بدست آمد. همچنین پایایی برای کل ابزار ۰/۸۹ گزارش گردید. ضرایب همبستگی ۴ مؤلفه با هم ۰/۲۵ تا ۰/۴۵ محاسبه شد که نشان‌دهنده روایی مطلوب ابزار بود (باس و پری، ۱۹۹۲). همچنین در ایران نتایج ضریب بازآزمایی به فاصله سه هفته برای چهار زیر

1. The aggression questionnaire
2. Buss & Perry
3. Physical aggression
4. Verbal aggression
5. Anger
6. Hostility

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

مقیاس ۰/۸۰ تا ۰/۷۲ و همبستگی بین چهار زیر مقیاس ۰/۳۸ تا ۰/۴۹ بدست آمد (سامانی، ۱۳۸۶). جهت سنجش همسانی درونی مقیاس از ضریب آلفای کرونباخ استفاده شد که نتایج نشانگر همسانی درونی زیر مقیاس پرخاشگری بدنی ۰/۸۲، پرخاشگری کلامی ۰/۸۱، خشم ۰/۸۳ و خصومت ۰/۸۰ بود (سامانی، ۱۳۸۶). در پژوهش حاضر پایایی از طریق روش آلفای کرونباخ برای کل ابزار ۰/۷۵ بدست آمد.

پرسشنامه ابرازگری هیجانی (EEQ)[1]: این پرسشنامه توسط کینگ و امونز[2] در سال ۱۹۹۰ برای بررسی ابراز هیجان طراحی و تدوین شده است. پرسشنامه ابرازگر ی هیجانی شامل ۱۶ سؤال و ۳ زیرمقیاس ابراز هیجان مثبت[3] (سوالات ۱ تا ۷)، ابراز صمیمیت[4] (۸ تا ۱۲) و ابراز هیجان منفی[5] (۱۳ تا ۱۶) است. نمره‌گذاری این پرسشنامه بر اساس یک طیف لیکرت ۵ درجه‌ای از ۱ (کاملاً مخالفم) تا ۵ (کاملاً موافقم) انجام می‌شود. در مورد پاسخ سؤالات ۶،۸ و ۹ روش نمره‌گذاری به دلیل منفی بودن جهت مواد با ابراز هیجان، معکوس می‌باشد. نمره کل فرد از ۱۹ تا ۸۰ متغیر بوده و نمره بالاتر بیانگر ابرازگری هیجانی بالاتر است. ضریب آلفای کرونباخ را برای زیرمقیاس‌های این پرسشنامه به ترتیب ۰/۷۰، ۰/۷۴ و ۰/۶۳ بدست آمد و به منظور بررسی روایی همگرا بین پرسشنامه ابرازگری هیجانی و پرسشنامه شخصیت چند بعدی تلگین (۱۹۸۲) همبستگی مثبت و معنادار ۰/۵۵ بدست آمد (کینگ و امونز، ۱۹۹۰). در ایران نیز این پرسشنامه توسط علوی و همکاران (۱۳۹۶) بر روی ۵۲۱ نفر از دانشجویان سه دانشگاه در تهران مورد اعتباریابی قرار گرفت. ضرایب آلفای کرونباخ کل پرسشنامه و عامل‌های تشکیل‌دهنده آن در دامنه ۰/۷۷ تا ۰/۸۶ بود. همچنین نتایج تحلیل عاملی اکتشافی حاکی از وجود دو عامل دوسو گرایی در ابراز هیجان‌های مثبت و ابراز هیجان‌های منفی بود که جمعا ۶۵/۱۴ درصد از واریانس کل را تبیین کردند. در پژوهش حاضر پایایی از طریق روش آلفای کرونباخ برای کل ابزار ۰/۸۰ بدست آمد.

پرسشنامه احساس تنهایی (UCLQ)[6]: این پرسشنامه توسط راسل[7] و همکاران (۱۹۸۰) طراحی شد. شامل ۲۰ گویه است که آزمودنی به هر یک از سؤالات بر روی یک مقیاس لیکرت چهار درجه‌ای از ۱ (هرگز) تا ۴ (همیشه) پاسخ خواهد داد. دامنه نمرات از ۲۰ تا ۸۰ متغیر است. کسب نمرات بالا توسط آزمودنی نشان‌دهنده‌ی شدت بیشتر تنهایی است و بالعکس نمرات پایین تنهایی کمتر را نشان می‌دهد. پایایی آزمون به روش بازآزمایی به فاصله دو هفته ۰/۸۹ گزارش شده است و همچنین راسل و همکاران (۱۹۹۶) فرم انگلیسی این پرسشنامه بر روی ۱۳۸۷ بزرگسال در امریکا اجرا کردند که روایی همگرا با مقیاس تنهایی افتراقی ۰/۷۲ و ضریب روایی واگرا با نمونه فوق با مقیاس تدارکات اجتماعی ۰/۶۸ گزارش شد. همچنین پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفا کرونباخ در همین نمونه ۰/۸۹ شد. در ایران حسن‌زاده و همکاران (۱۳۸۲) روایی محتوا به روش کیفی این پرسشنامه بر اساس نظر ۱۰ متخصص علوم رفتار در دانشگاه علوم پزشکی گلستان مورد ارزیابی قرار گرفت و تائید شد. پایایی به روش همسانی درونی با محاسبه ضریب آلفای کرونباخ در ۲۷۸ دانش‌آموز مقطع متوسطه استان گلستان ۰/۷۹ گزارش شد. در پژوهش حاضر نیز پایایی از طریق روش آلفای کرونباخ برای کل ابزار ۰/۸۵ بدست آمد.

پرسشنامه امید به زندگی (LEQ)[8]: پرسشنامه امید به زندگی توسط اشنایدر[9] و همکاران در سال ۱۹۹۱ برای سنجش امیدواری افراد بزرگسال و سنین بالای ۱۵ سال طراحی شده است. این پرسشنامه دارای ۱۲ گویه و دو مؤلفه تفکر عاملی[10] و تفکر راهبردی[11] است. برای پاسخ دادن به هر سؤال پیوستاری از طیف لیکرتی ۵ درجه‌ای کاملاً مخالفم (۱) تا کاملاً موافقم (۵) در نظر گرفته شده است. دامنه نمرات از ۸ تا ۴۰ متغیر است و امتیازات بیشتر نشان‌دهنده امید به زندگی بیشتر در فرد پاسخ‌دهنده خواهد بود و برعکس. پایایی پرسشنامه از طریق روش بازآزمایی با فاصله سه هفته برای کل مقیاس ۰/۸۵، برای تفکر عاملی ۰/۸۱ و برای تفکر راهبردی ۰/۷۴ بدست آمد. روایی همزمان نیز از طریق همبستگی با پرسشنامه افکار خودکشی، ۰/۴۴- بدست آمد (اشنایدر و همکاران، ۱۹۹۰). در ایران کرمانی و همکاران (۱۳۹۰) پایایی پرسشنامه را از طریق روش آلفای کرونباخ ۰/۸۶ و از طریق روش بازآزمایی ۱۰ روزه ۰/۸۱ بدست آوردند. همچنین روایی

1. Emotional Expression Questionnaire
2. King & Emmons
3. express positive emotion
4. express intimacy
5. express negative emotion
6. The Revised UCLA Loneliness Scale
7. Russell
8. Life Expectancy Questionnaire
9. Snyder
10. Agentic thinking
11. Strategic thinking

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

همزمان نیز از طریق همبستگی با مقیاس معنا در زندگی ۰/۵۷ بدست آمد. در پژوهش حاضر پایایی از طریق روش آلفای کرونباخ برای کل ابزار ۰/۷۷ بدست آمد.

یافته ها

یافته‌های جمعیت شناختی کل نمونه که شامل ۲۰۵ نفر از دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن بودند، نشان داد که میانگین و انحراف معیار سن دانشجویان دختر ۶/۸۶ ± ۲۸/۱۹ بود. همچنین نتایج نشان داد که از لحاظ وضعیت تاهل ۱۱۷ نفر (۵۷/۰۷ درصد) مجرد، ۷۸ نفر (۳۸/۰۴ درصد) متاهل و ۱۰ نفر (۴/۸۷درصد) مطلقه بودند. همچنین از لحاظ سطح تحصیلات ۱۶۸ نفر (۸۱/۹۵ درصد) دارای مدرک کارشناسی و ۳۷ نفر (۱۸/۰۴ درصد) دارای مدرک کارشناسی ارشد بودند. از لحاظ ترتیب تولد در خانواده ۹۸ نفر (۴۷/۸۰ درصد) فرزند اول خانواده، ۶۵ نفر (۳۱/۷۰ درصد) فرزند دوم خانواده و ۴۲ نفر (۲۰/۴۸ درصد) فرزند سوم و به بعد خانواده بودند و در نهایت از لحاظ وضعیت سکونت ۱۶۳ نفر (۷۹/۵۱ درصد) در منزل مسکونی، ۳۶ نفر (۱۷/۵۶ درصد) در منازل استیجاری و ۶ نفر (۲/۹۲ درصد) در منازل سازمانی سکونت داشتند.

جدول ۱: یافته‌های توصیفی و ضرایب همبستگی بین ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی با رفتار پرخاشگرانه

متغیرها	۱	۲	۳	۴
۱. رفتار پرخاشگرانه	۱			
۲. ابرازگری هیجانی	-۰/۲۹۸	۱		
۳. احساس تنهایی	۰/۳۱۰	-۰/۴۶۵	۱	
۴. امید به زندگی	-۰/۲۹۹	۰/۳۸۲	-۰/۳۶	۱
میانگین	۷۹/۷۰	۵۸/۴۸	۶۴/۶۱	۳۲/۱۲
انحراف استاندارد	۹/۷۷۰	۵/۷۹۱	۶/۹۱۷	۳/۸۳۹
کجی	۰/۳۷۶	۰/۱۸۸	۰/۲۷۳	۰/۶۳۷
کشیدگی	۰/۳۱۱	۰/۵۷۶	۰/۶۵۳	۰/۱۷۸
تحمل	۰/۷۸۲	۰/۳۶۴	۰/۲۹۸	۰/۵۴۰
تورم	۲/۹۵۰	۱/۴۳۰	۱/۳۹۸	۱/۴۱۰

بر اساس نتایج بدست آمده از جدول ۱ همبستگی منفی معنی دار بین رفتار پرخاشگرانه با ابرازگری هیجانی، ابرازگری هیجانی با احساس تنهایی، رفتار پرخاشگرانه با امید به زندگی و همچنین همبستگی مثبت معنی دار بین رفتار پرخاشگرانه با احساس تنهایی، ابرازگری هیجانی با امید به زندگی وجود داشت.

به منظور پیش‌بینی رفتار پرخاشگرانه بر اساس ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی از آزمون رگرسیون چندگانه استفاده شد. برای بررسی استقلال باقی مانده‌ها از آماره دوربین واتسون استفاده شد. با توجه به اینکه مقدار بدست آمده (۱/۹۷۰) در فاصله ۱/۵ تا ۲/۵ قرار داشت، می‌توان اظهار داشت که پیش فرض استقلال باقیمانده‌ها رعایت شد. برای بررسی وجود هم خطی چندگانه بین متغیرهای پیش بین از شاخص تحمل و عامل تورم واریانس (VIF) استفاده شد، که با توجه به نتایج بدست آمده انحرافی از مفروضه هم خطی چندگانه مشاهده نشد.

جدول ۲. خلاصه رگرسیون متغیر پیش بین روی ملاک

مدل	ضریب همبستگی R	ضریب تعیین R^2	ضریب تعیین تعدیل شده ΔR^2	خطای معیار برآورد SEE
۱	۰/۶۳۸	۰/۵۲۱	۰/۴۹۰	۶/۷۱۲

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

با توجه به نتایج جدول ۲ ضریب همبستگی چندگانه بین متغیرهای مستقل و وابسته برابر با ۰/۶۳۸ است. همچنین مقدار ضریب تعیین (مجذور R) برابر با ۰/۴۹۲ است که نشان می‌دهد ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی ۵۲/۱ درصد از واریانس رفتار پرخاشگرانه را تبیین می‌کنند.

جدول۳. تحلیل رگرسیون چندگانه برای پیش‌بینی رفتار پرخاشگرانه از طریق ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی

مدل	ضرایب استاندار نشده		ضرایب استاندارد شده			
	B	خطای استاندارد	Beta	t	P	f
ثابت	۲۵/۴۰۰	۲/۳۲۰		۶/۸۱۷	۰/۰۰۱	۴۲/۸۱۵
ابرازگری هیجانی	-۰/۱۴۸	۰/۱۵۸	-۰/۲۹۸	۵/۹۴۰	۰/۰۰۱	
احساس تنهایی	۰/۱۷۳	۰/۲۹۳	۰/۳۱۰	۶/۶۸۹	۰/۰۰۱	
امید به زندگی	-۰/۱۵۲	۰/۰۸۵	-۰/۲۹۹	۷/۸۰۱	۰/۰۰۱	

در جدول ۳ مقدار F بدست آمده برای بررسی مدل رگرسیونی برابر با ۴۲/۸۱۵ بود که در سطح ۰/۰۱ معنی دار بود، که نشان داد ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی تغییرات مربوط به رفتار پرخاشگرانه را به خوبی تبیین کنند و نشان‌دهنده مناسب بودن مدل رگرسیونی ارائه شده بود. مقدار ضریب رگرسیونی استاندارد شده (Beta) برای ابرازگری هیجانی (β= -۰/۲۹۸)، احساس تنهایی (β= ۰/۳۱۰) و امید به زندگی (β= -۰/۲۹۹) است. بر اساس نتایج بدست آمده نتیجه گرفته می‌شود که ابرازگری هیجانی و امید به زندگی به صورت مثبت و معنادار و همچنین احساس تنهایی بصورت منفی و معناداری رفتار پرخاشگرانه در دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن را پیش‌بینی می‌کنند.

بحث و نتیجه‌گیری

پژوهش حاضر با هدف پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی در دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن انجام شد. یافته‌های این پژوهش حاکی از آن است که بین رفتارهای پرخاشگرانه با احساس تنهایی رابطه مثبت معنی دار و بین رفتارهای پرخاشگرانه با ابرازگری هیجانی و امید به زندگی در دانشجویان دختر رابطه منفی معناداری وجود داشت و در مجموع سه متغیر احساس تنهایی، ابرازگری هیجانی و امید به زندگی قادر به پیش‌بینی حدود ۵۲/۱ درصد از واریانس متغیر رفتارهای پرخاشگرانه بودند.

اولین یافته پژوهش مبنی بر پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس ابرازگری هیجانی با نتایج مریشو و مسیتی (۲۰۲۴) و یانگ و همکاران (۲۰۲۰) همسو بود. این یافته نشان داد که رفتارهای پرخاشگرانه رابطه منفی معناداری با ابرازگری هیجانی دارد بنابراین در تبیین این یافته می‌توان بیان کرد که هر چقدر ابرازگری هیجانی بالا رود، رفتارهای پرخاشگرانه کاهش می‌یابد و بالعکس با کاهش ابرازگری هیجانی، رفتار پرخاشگرانه بالا می‌رود. پرخاشگری در واقع یک برچسب اجتماعی است که افراد براساس قضاوت خود، به سایرین نسبت می‌دهند. از این رو تعبیر از اینکه یک عمل چقدر پرخاشگرانه است به عوامل اجتماعی، شخصی و موقعیتی از قبیل عقاید، که خود تابع جنسیت، فرهنگ، طبقه اجتماعی و تجربه است و نیز زمینه رویداد، شدت واکنش و هویت افراد بستگی دارد. در نظریه یادگیری اجتماعی، پرخاشگری می‌تواند از طریق مشاهده یا تقلید آموخته شود و هر چه بیشتر تقویت شود، احتمال وقوع آن بیشتر می‌شود. فردی که به علت عدم دستیابی به هدف، ناکام مانده و یا به علت اتفاقات تنش‌زا دچار ناراحتی شده است (مگیاس و همکاران، ۲۰۱۸) در واقع افراد توانمند از نظر هیجانی احساس‌های خود را تشخیص می‌دهند، مفاهیم ضمنی آن را درک می‌کنند و به گونه مؤثرتری حالت‌های هیجانی خود را برای دیگران بیان می‌کنند. این افراد در مقایسه با افرادی که توانایی درک و بیان حالت‌های هیجانی را ندارند، در کنار آمدن با تجربه‌های منفی از موفقیت بیشتری برخوردارند و سازگاری مناسب‌تری را در ارتباط با محیط و دیگران نشان می‌دهند و در نهایت پرخاشگری کم‌تری در موقعیت‌های مختلف از خود نشان می‌دهند (آرسان و توک[1]، ۲۰۲۰).

1. Ersan & Tok

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

یافته بعدی پژوهش پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس احساس تنهایی بود. این یافته نشان داد که رفتارهای پرخاشگرانه رابطه مثبت معناداری با احساس تنهایی دارد که با نتایج موسایی و همکاران (۱۴۰۲)، هاشمی و همکاران (۱۳۹۸) و فارل و همکاران (۲۰۲۴) همسو بود. در تبیین این یافته نیز می‌توان گفت که هر چقدر احساس تنهایی افزایش یابد، رفتارهای پرخاشگرانه نیز بالا می‌رود و بالعکس با کاهش احساس تنهایی، رفتار پرخاشگرانه نیز کم خواهد شد. پدید آمدن احساس تنهایی دارای فرایند پیچیده‌ای است و شماری از عوامل با هم یا جدا از یکدیگر آن را آشکار می‌کنند و بر ابعادش اثر می‌گذارند. ادراک هر کس از این که چه اندازه تعامل‌های اجتماعی دارد و آن تعامل‌ها چگونه هستند، به عنوان یک عامل درونی در شکل‌گیری تنهایی سهم به‌سزایی دارد (کورتین و کناپ[1]، ۲۰۱۷). از طرفی، به رغم اینکه احساس تنهایی در حد معمول می‌تواند یک تجربه نرمال و بهنجار قلمداد شود، با این حال تشخیص و بررسی پیشبین‌های این سازه به منظور شناسایی آن اهمیت خاصی دارد، زیرا احساس تنهایی مزمن، عامل خطری برای پرورش مشکلات روانشناختی مازاد همچون افسردگی و خودکشی در آینده است و در برخی موارد با پرخاشگری همراه است (فارل و همکاران، ۲۰۲۴).

یافته نهایی پژوهش نیز مبنی بر پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه بر اساس امید به زندگی بود. این یافته نشان داد که رفتارهای پرخاشگرانه رابطه مثبت معناداری با احساس تنهایی دارد که با نتایج صفاری نیا و همکاران (۱۴۰۰) و امین اشریعه و همکاران (۱۳۹۶) همسو بود. در تبیین این یافته نیز می‌توان اظهار کرد که که هر چقدر امید به زندگی در دانشجویان افزایش یابد، به تناسب آن رفتارهای پرخاشگرانه نیز کاهش می‌یابد و بالعکس با کاهش امید به زندگی، رفتار پرخاشگرانه نیز افزایش خواهد یافت. در واقع اهداف فرد منبع اصلی هیجان هستند. هیجان مثبت ناشی از دستیابی به هدف یا تصور نزدیک شدن به آن است، در حالی که هیجان منفی ناشی از شکست در دستیابی به هدف یا تصور دور شدن از آن است. با توجه به پیوند بین دستیابی به هدف و عاطفه مثبت، ممکن است به نظر برسد که بهترین راهکار، تعیین اهداف آسان و کاملاً قابل دستیابی است. اما افراد دارای اُمید بالا معمولاً به دنبال اهدافی هستند که دارای میزانی از عدم قطعیت و سطح دشواری متوسط باشند. از آنجا که برخی طرح‌ها و نقشه‌ها ممکن است با شکست مواجه شوند، افراد دارای اُمید بالا، به منظور مقابله با موانع احتمالی، چندین گذرگاه را در نظر می‌گیرند که آثار سودمند اُمید ناشی از توانایی واقعی در ایجاد گذرگاه‌ها نیست بلکه ناشی از این ادراک است که چنین گذرگاه‌هایی در صورت لزوم می‌توانند تولید شوند (کیلی و همکاران، ۲۰۲۴).

بنابراین، نتایج پژوهش نشان داد که ابرازگری هیجانی، احساس تنهایی و امید به زندگی به عنوان متغیرهای تاثیرگذار در پیش‌بینی رفتارهای پرخاشگرانه دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن نقش دارند و مطالعه حاضر بر اهمیت این متغیرها در کاهش رفتارهای پرخاشگرانه دانشجویان دختر تاکید دارد.

انجام این پژوهش با محدودیت‌هایی نیز همراه بود که از جمله تمرکز بر روی دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن که تعمیم یافته‌ها را نسبت به بقیه‌ی گروه‌ها و جامعه‌های آماری با محدودیت همراه می‌کند. از محدودیت‌های دیگر پژوهش می‌توان به مکان اجرا و گستره اجرای پژوهش به دانشجویان دختر دانشگاه‌های شهر تنکابن نام برد و همچنین از این رو پیشنهاد می‌شود پژوهشی بر روی دانشجویان سایر دانشگاه‌ها انجام گردد و نتایج حاصل از آن در مقایسه با یافته‌های این پژوهش مورد تحلیل قرار گیرد. بهره‌گیری از روش نمونه‌گیری در دسترس از محدودیت‌های اصلی پژوهش بود که پیشنهاد می‌شود در مطالعات بعدی در صورت امکان از روش نمونه گیری تصادفی استفاده گردد و همچنین جهت گرداوری داده ها از مصاحبه و سایر ابزارهای اندازه‌گیری استفاده گردد و متغیرهای اقتصادی و اجتماعی، شغل و درآمد والدین و خود دانشجویان نیز در نظر گرفته شود.

منابع

امین اشریعه، س؛ رضایی، س؛ عیسی نژاد بوشهری، س؛ شمس سیحانی، س و بهادری جهرمی، ث. (۱۳۹۶). پیش‌بینی امید به زندگی بر اساس خودکارآمدی و سازگاری عاطفی، اجتماعی و آموزشی در دانش‌آموزان آهسته‌گام دبیرستانی. *توانمندسازی کودکان استثنایی*، ۸(۴)، ۳۵-۴۶. https://doi.org/10.22034/ceciranj. 2017.70916

خانه کشی، ع؛ خان محمدی اتاقسرا، الف و ملکیان، ص. (۱۴۰۰). رابطه بی‌ثباتی هیجانی، رفتار جامعه پسند و پرخاشگری با آمادگی به اعتیاد دانش‌آموزان پسر مقطع متوسطه. *پژوهش‌های روان‌شناسی اجتماعی*، ۷(۲۸)، ۱۲۳-۱۴۵. https://www.socialpsychology.ir/article_75354.html

1. Courtin & Knapp

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

سامانی، س. (۱۳۸۶). بررسی پایایی و روایی پرسش‌نامهٔ پرخاشگری باس و پری. *مجله روانپزشکی و روانشناسی بالینی ایران*، ۱۳(۴)، ۳۵۹- ۳۶۵. http://ijpcp.iums.ac.ir/article-1-356-fa.html

علوی، خ؛ اصغری مقدم، م. ع؛ رحیمی نژاد، ع و فراهانی، ح. (۱۳۹۶). بررسی ویژگی‌های روان سنجی پرسشنامه دوسوگرایی در ابراز هیجان. *پژوهش در سلامت روانشناختی*، ۱۱(۱)، ۷۴-۹۱. http://dx. doi.org/10.29252/rph. 11.1.74

موسایی، ف؛ محبوبی، م؛ مقصودی، ف؛ زاهدی، ع و عامریان، ب. (۱۴۰۲). بررسی رابطه بین تعصب با پرخاشگری و احساس تنهایی در دانشجویان دانشگاه علوم پزشکی آبادان. نوید نو، ۲۶(۸۵)، ۳۸-۴۸. https://civilica.com/doc/1406754/

مهریان، م. ع. (۱۳۹۷). مقیاس نشخوار خشم: پرسشنامه، روش اجرا و نمره‌گذاری. *نشریه روانشناسی تحولی، روانشناسان ایرانی*، ۱۵(۵۸)، ۲۱۳-۲۱۵. https://sanad. iau.ir/ar/Journal/jip/Article/1054752

هاشمی، ت؛ محبی، م و علیزاده مارالانی، ف. (۱۳۹۸). نقش واسطه ای پرخاشگری واکنشی در رابطه بین حساسیت به قربانی شدن و احساس تنهایی. *روان‌شناسی تحولی*، ۶(۱۵)، ۴۳۵-۴۴۶. https://sanad. iau.ir/journal/jip/Article/668298?jid=668298

Albert, B. (2017). Social learning theory of aggression. In *Control of aggression* (pp. 201-252). Routledge. http://dx. doi.org/10.4324/9781315080390-7

Bahari, A. , Jalilian, M. , Sharifirad, G. , & Bazani, M. (2017). The impact of educational intervention on aggression level among high school students in Ilam-Iran. *International Journal of Pediatrics*, 5(1), 4239-4249.https://doi.org/10.22038/ijp. 2016.7331

Buss AH. Perry M. (1992). The aggression questionnaire. *J Pers Soc*. 63(3), 452-59.http://dx. doi.org/10.1037/0022-3514.63.3.452

Chawla, S. , & Saha, S. (2024). Exploring perceptions of psychology students in Delhi-NCR Region towards using mental health apps to promote resilience: a qualitative study. *BMC Public Health*, 24(1), 2000.

Courtin, E. , & Knapp, M. (2017). Social isolation, loneliness and health in old age: a scoping review. *Health & social care in the community*, 25(3), 799-812.http://dx. doi.org/10.1111/hsc. 12311

Deniz, S. (2019). The relationship between emotional intelligence and problem solving skills in prospective teachers. *Educational Research and Reviews*, 8(24), 2339-2345.https://academicjournals.org/journal/ERR/article-full-text-pdf/AAE7E1242526

Dillon, D. G. , Ritchey, M. , Johnson, B. D. , & LaBar, K. S. (2017). Dissociable effects of conscious emotion regulation strategies on explicit and implicit memory. *Emotion*, 7(2), 354.http://dx. doi.org/10.1037/1528-3542.7.2.354

Ersan, C. , & Tok, Ş. (2020). The Study of the Aggression Levels of Preschool Children in Terms of Emotion Expression and Emotion Regulation. *Education & Science/Egitim ve Bilim*, 45(201). http://dx. doi.org/10.15390/EB. 2019.8150

Farrell, A. H. , Eriksson, M. , & Vaillancourt, T. (2024). Brief report: Social comparison, hypercompetitiveness, and indirect aggression: Associations with loneliness and mental health. *Aggressive Behavior*, *50*(5), e22171.http://dx. doi.org/10.1002/ab. 22171

Hofer, S. (2024). Kinship in Darkness: On the Humanities' Intrinsic Potential to Foster Post-Traumatic Healing. *Life Writing*, *21*(4), 661-674.http://dx. doi.org/10.1080/14484528.2024.2409066

Horgoș, B. M. , Ungureanu, D. , & Crișan, C. A. (2024). Insight and Violence: An Overview of the Possible Link and Treatment Options in Forensic Psychiatric Settings. *Psychiatry International*, 5(4), 975-998.https://www.scilit.com/publications/0c40d92e459cf3b00b42a264b8589c1b

Kelly, U. , Carpenter, J. , Kim, S. , Woodard, J. , & Evans, D. P. (2024). Urgent injury and violence-related public health threats: the role of social determinants in cross-cutting injury and violence across the lifespan. *Frontiers in Public Health*, *12*, 1457030.https://doi.org/10.3389/fpubh. 2024.1457030

King, L. A. , & Emmons, R. A. (1990). Conflict over emotional expression: psychological and physical correlates. *Journal of personality and social psychology*, 58(5), 864-877.http://dx. doi.org/10.1037//0022-3514.58.5.864

Luy, M. , Di Giulio, P. , Di Lego, V. , Lazarevič, P. , & Sauerberg, M. (2020). Life expectancy: frequently used, but hardly understood. *Gerontology*, 66(1), 95-104.http://dx. doi.org/10.1159/000500955

Mackenbach, J. P. , Hu, Y. , & Looman, C. W. N. (2013). Democratization and life expectancy in Europe, 1960–2008. *Social Science & Medicine*, 93, 166-175.http://dx. doi.org/10.1016/j. socscimed. 2013.05.010

Megías, A. , Gómez-Leal, R. , Gutiérrez-Cobo, M. J. , Cabello, R. , & Fernández-Berrocal, P. (2018). The relationship between aggression and ability emotional intelligence: The role of negative affect. *Psychiatry research*, 270, 1074-1081.https://doi.org/10.1016/j. psychres. 2018.05.027

Mihaliková, V. , & Dědová, M. (2024). Association between internet gaming disorder and loneliness: the mediating effect of suicidal and self-injurious behavior in adolescents. *Journal of Educational Sciences & Psychology*, *14*(1), 188.https://jesp. upg-ploiesti. ro/phocadownload/jurnal_2024_1/18. pdf

Mrisho, D. H. , & Mseti, S. (2024). Emotional Intelligence: Concept, Theoretical Perspectives and Its Relevance on Job Performance. *East African Journal of Interdisciplinary Studies*, 7(1), 28-37.http://dx. doi.org/10.37284/eajis. 7.1.1817

Mukred, M. , Mokhtar, U. A. , Moafa, F. A. , Gumaei, A. , Sadiq, A. S. , & Al-Othmani, A. (2024). The roots of digital aggression: Exploring cyber-violence through a systematic literature review. *International Journal of Information Management Data Insights*, 4(2), 100281.http://dx. doi.org/10.1016/j. jjimei. 2024.100281

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]

Naragon-Gainey, K. , McMahon, T. P. , & Chacko, T. P. (2017). The structure of common emotion regulation strategies: A meta-analytic examination. *Psychological bulletin*, 143(4), 384.http://dx. doi.org/10.1037/bul0000093

Neupane, D. , & Lourdusamy, A. (2024). Bibliometric Insights into Anger and Aggression Research. *NPRC Journal of Multidisciplinary Research*, 1(4), 77-95.http://dx. doi.org/10.3126/nprcjmr. v1i4.70948

Prescott, S. L. , & Logan, A. C. (2018). Larger than life: Injecting hope into the planetary health paradigm. *Challenges*, 9(1), 13.https://www.proquest.com/docview/2125334218?pq-origsite=primo

Quan, F. , Yang, R. , Zhu, W. , Wang, Y. , Gong, X. , Chen, Y. , & Xia, L. X. (2019). The relationship between hostile attribution bias and aggression and the mediating effect of anger rumination. *Personality and Individual Differences*, 139, 228-234.http://dx. doi.org/10.1016/j. paid. 2018.11.029

Qu, J. , & Wang, Y. (2024). Modelling the interaction between EFL teachers' personality traits, emotion regulation strategies, and teachers' depression: A structural equation approach. *European Journal of Education*, *59*(4), e12727.http://dx. doi.org/10.1111/ejed. 12727

Rabbi, M. F. , & Islam, M. S. (2024). The Effect of Academic Stress and Mental Anxiety among the Students of Khulna University. *Edukasiana: Jurnal Inovasi Pendidikan*, *3*(3), 280-299.http://dx. doi.org/10.56916/ejip. v3i3.723

Riggio, H. R. (2020). Emotional expressiveness. *Encyclopedia of personality and individual differences*, 1296-1303.http://dx. doi.org/10.1007/978-3-319-28099-8_508-1

Rizzo, A. , Princiotta, E. , & Iuele, G. (2023). Exploring the link between smartphone use, recorded violence, and social sharing in 80 case studies in Italy. *Psych*, 5(4), 1241-1255.http://dx. doi.org/10.3390/psych5040082

Russell, D. W. (1996). UCLA Loneliness Scale (Version 3): Reliability, validity, and factor structure. *Journal of personality assessment*, 66(1), 20-40.http://dx. doi.org/10.1207/s15327752jpa6601_2

Schinka, K. C. , van Dulmen, M. H. , Mata, A. D. , Bossarte, R. , & Swahn, M. (2013). Psychosocial predictors and outcomes of loneliness trajectories from childhood to early adolescence. *Journal of Adolescence*, 36(6), 1251-1260.http://dx. doi.org/10.1016/j. adolescence. 2013.08.002

Snyder, C. R. , Harris, C. , Anderson, J. R. , Holleran, S. A. , Irving, L. M. , Sigmon, S. T. , ... & Harney, P. (1991). The will and the ways: development and validation of an individual-differences measure of hope. *Journal of personality and social psychology*, 60(4), 570.http://dx. doi.org/10.1037/0022-3514.60.4.570

Yang, Z. Y. , Huang, J. , & Chan, R. C. (2020). Emotional Expressivity Scale. In *Encyclopedia of Personality and Individual Differences* (pp. 1303-1305). Cham: Springer International Publishing. http://dx. doi.org/10.1037//0022-3514.66.5.934

Zimmerman, G. M. , Fridel, E. E. , & Trovato, D. (2024). Disproportionate burden of violence: Explaining racial and ethnic disparities in potential years of life lost among homicide victims, suicide decedents, and homicide-suicide perpetrators. *PLoS one*, *19*(2), e0297346.https://doi.org/10.1371/journal. pone. 0297346

[Downloaded from frooyesh.ir on 2026-11-26]